

Неаполитанцитѣ отъ даждіята конто ты сж притиснѣли днесъ, всички Аніеловцы бѣхж въ полкѣтъ на юнацитѣ.... Прителитѣ ти имахж ты достойнѣ да покарашъ работѣтъ кождѣто твоята породица е карала другъ пѣтъ.... Ако сж были излѣганы, хайде, върви си ты въ Амалфіо да спишь, а ный ще дадемъ кръстѣтъ Кармилскый на другыго който е по юнакъ отъ тебе.

Всякой може лесно да разбере слѣдствието, което докара въ сърцето на рыбаля всяка рѣчь отъ този възгласъ; и неописано е солѣскованіето на противорѣчїята въ него чувства. Споредъ пай послѣднитѣ рѣчи на ритора срамъ само виждаше въ оттеглеваніето си, и туй го направи да забрави и Амалфіо, и женѣ и благополучіе, и тѣй скача отъ ладїѣтъ на сухо и като пригрѣзва Кармилскый кръстѣтъ. — Не, не! извика, Мазаніелъ не е недостойнѣ прѣдъ прадѣдытъ си! Вашъ съмъ! Вашъ съмъ! хайдите!

Геновини ся усмихнѣ адскѣ усмихнѣ, Шатильонъ му постиснѣ рѣкнѣтъ и кръстоносцитѣ заведохъ тържественно свойгъ вождъ на Кармилскѣтъ стогнѣ.

Слѣдъ половинѣ часъ, кръстоносцитѣ прѣвзехъ твърделѣтъ на Сарацинѣтъ съ вѣсторгъ безпримѣренъ и Піонинъ быде стѣрколенъ низъ высокытъ бреши отъ желѣзнѣтъ рѣкнѣ на Мазаніела, който като носяше кръстѣтъ на вратѣ, а прѣпорецѣтъ на св. Богородицѣ въ рацѣ, видѣ двѣтъ войски съединены подъ неговѣ заповѣдъ конто и непрѣстанно ся умножявахъ отъ Неаполскытъ жители, и отъ всякъдѣ ся чувахъ выкове. — Смертъ на берницитѣ и потисницитѣ ни.

Защото работѣтъ бѣхж хванѣли пѣтътъ който Геновини бѣше прѣдначерталъ, и “играта, споредъ израженіето на Дука Ривскаго, ставаше буйственно біеніе на тигрове.”